

Arrest

nr. 285 816 van 7 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 23 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 maart 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die loco advocaat C. HAUWEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juni 2020 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Bij arrest nr. 277 818 van 23 september 2022 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Verzoeker dient op 16 augustus 2021 een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 31 maart 2022 verklaart verweerder de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.08.2021 werd ingediend door :

A., A. A. K. (...) (R.R. xxxx) Geboren te Bagdad op 31.03.1986

Wettelijk vertegenwoordiger van:

A., M. A. A. (...) (R.R. xxxx)

Geboren op X

A., D. A. A. (...) (R.R. xxxx)

Geboren op X

Nationaliteit: Irak

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 21.11.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verliet België en diende op 28.12.2016 een asielaanvraag te Duitsland in. Duitsland vroeg op 04.01.2017 de overname van betrokkene aan de Belgische autoriteiten in het kader van de Dublin akkoorden. Op 17.05.2017 werd betrokkene door de Duitse autoriteiten overgedragen aan België. Op 17.05.2017 diende betrokkene uitsluitend in hoofde van zijn minderjarige kinderen een nieuwe asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 01.12.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 31.08.2018 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 08.06.2019 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef opnieuw illegaal in België tot hij op 25.06.2020 een vierde asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 01.02.2022 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Een niet schorsend beroep tegen deze beslissing is hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze procedure heeft echter geen opschortende werking en staat uitvoeringsmaatregelen dan ook niet in de weg.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en drie maanden voor de eerste, zeven maanden voor de procedure in hoofde van zijn kinderen, bijna vier maanden voor de tweede, acht maanden voor de derde en één jaar en acht maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn verschillende asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat zijn kinderen hier naar school zouden gaan en een schooljaar zouden verliezen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing

niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkenen steeds geweten dat de scholing van zijn kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het feit dat zijn kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene bewust de keuze heeft gemaakt om zijn uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden. Hij liet het schoolbezoek van zijn kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van een ononderbroken scholing in hoofde van zijn kinderen. Uit de voorgelegde attesten blijkt voor zijn zoon een scholing van 01.09.2016 tot 02.12.2016 waarna het gezin naar Duitsland vertrok om daar een asielaanvraag in te dienen. Pas op 06.06.2017 gaan zijn beide kinderen opnieuw in België naar school en dit tot 17.06.2020. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen verdere scholingsbewijzen. Tenslotte wijzen we er op dat zijn kinderen beiden hun asielinterview in het Arabisch aflegden daar zij de Franse taal niet voldoende beheersen.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonde dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van zijn kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Wat betreft het aangehaalde artikel 9 (scheiding kind en ouders) dient opgemerkt te worden dat er van een inmenging in het privé- en gezinsleven geen sprake is gezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat de ouders niet van de kinderen gescheiden worden. Hun moeder beschikt niet over enig verblijfsrecht in België waardoor hun ouders er, in het belang van hun kinderen, voor kunnen kiezen om samen terug te keren naar Irak. De aanvraag 9bis, door hun moeder ingediend op 02.11.2020, wordt gelijktijdig met huidige beslissing negatief afgesloten.

De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020).

Betrokkene beroept zich op zijn psychologische problematiek als buitengewone omstandigheid die hem verhindert terug te keren naar Irak. Zijn gezondheidstoestand zou erkend zijn door de Arbeidsrechtbank van Luik die de voortzetting van zijn opvangen in het centrum van Fraipont gelastte. Zijn toestand zou een dagelijks verblijf in een structuur vereisen die uitgerust is met een ziekenboeg en de dagelijkse aanwezigheid van een arts en een verpleegkundige. Ter staving hiervan legt hij twee psychologische attesten voor dd. 27.06.2020 en dd. 17.09.2020 evenals het vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik dd. 26.10.2020. Echter, we stellen vast dat huidige aanvraag 9bis ingediend werd op 16.08.2021 en de

medische attesten en het vonnis dateren van bijna een jaar voor de indiening van huidige aanvraag 9bis. De voorgelegde attesten maken aldus niet duidelijk of het medische element nog steeds actueel is aangezien betrokkene heeft nagelaten recente stukken voor te leggen. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen afgeraden zou worden, waardoor dit element een tijdelijke terugkeer niet verhindert. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en op artikel 22 van de Belgische grondwet ter bescherming van hun in België opgebouwde privé en gezinsleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat de moeder van de kinderen inderdaad in België verblijft. Echter, zij beschikt niet over enig verblijfsrecht waardoor zij en betrokkene er voor kunnen kiezen om, in het belang van de kinderen, samen terug te keren naar Irak, wat volledig in overeenstemming is met het arrest van de familierechtbank dd. 24.03.2016. Wat betreft de bewering dat de relatie tussen betrokkene en zijn kinderen bij een terugkeer naar Irak onderbroken zou worden omdat een Iraakse rechtbank het exclusieve hoederecht toegekend zou hebben aan de moeder, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt namelijk dat hij alleen met zijn kinderen naar België gereisd is en dat hij in Irak dus wel degelijk contacten met zijn kinderen onderhield, aangezien hij samen met hen kon vertrekken naar Europa. Niets weerhoudt betrokkene om in Irak een nieuw verzoekschrift in te dienen bij de bevoegde rechtbank om een gedeeld hoederecht te bekomen. Betrokkene maakt aldus niet aannemelijk dat hij zijn gezinsleven met zijn kinderen in Irak niet verder kan zetten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden acht getuigenverklaringen die vrijwel uitsluitend werden opgesteld door medewerkers van het opvangcentrum voor hij verblijft en die dus uitsluitend in hun professionele hoedanigheid een relatie onderhouden met betrokkene. Met betrekking tot zijn kinderen volstaat betrokkene met het voorleggen van schoolattesten die aangeven dat zijn zoon hier naar school ging van 01.09.2016 tot 02.12.2016 en opnieuw van 06.06.2017 tot 17.06.2020, voor zijn dochter toont hij een scholing aan van 06.06.2017 tot 28.06.2019. Hij legt geen bewijzen voor van deelname aan buitenschoolse activiteiten noch getuigenverklaringen die specifiek betrekking hebben op zijn kinderen. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij of zijn kinderen hier een netwerk van sociale banden opbouwden dat van die orde dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij of zijn kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Irak uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 22 van de Belgische Grondwet blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van

betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan vijf jaar in België zou verblijven, dat hij bijzonder goed geïntegreerd zou zijn, dat hij een echte wil zou tonen om te integreren in België, dat hij een zeer behulpzaam, geduldig, vindingrijk en zeer gewaardeerd persoon zou zijn, dat ook zijn kinderen zeer goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij perfect Frans zouden spreken, dat zij zouden deelnemen aan door het centrum georganiseerde activiteiten, dat zij zeer sterke banden met België gesmeed zouden hebben, dat hij vooruitgang geboekt zou hebben in het Frans, dat hij opleidingen gevolgd zou hebben, dat hij een belangrijke rol zou spelen in de communicatie met de Arabischstalige gemeenschap in Fraipont, dat hij als vrijwilliger zou werken, dat hij zou willen werken zodra dit toegestaan is, dat hij geen financiële last zal vormen voor de Belgische Staat en dat hij acht getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"IV. Uiteenzetting van het middel

Schending van artikelen 3, 8 en 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 22bis van de Grondwet, van artikelen 9 bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

IN HET RECHT

Volgens het artikel 9bis, §1er, van de Vreemdelingenwet: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde."

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Volgens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, moet de formele motivering van de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen; die motivering moet afdoende zijn teneinde de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr.107.624).

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Volgens het arrest van de Raad van State n°221.475 van 22 november 2012 « Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de

vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen » (RvS, arrest n°221.475 van 22 november 2012, zien ook: RvV, arrest n°166 256 van 21 april 2016).

Dit hoofdbeginsel schrijft aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de verwerende partij moet een grondig onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen.

Volgens artikel 8 EVRM :

« 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

Artikel 3 EVRM omvat het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Artikel 3 EVRM verbiedt ook uitzetting naar een land waar een persoon een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Volgens artikel 22 van de grondwet :

« Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht. »

Volgens artikel 22bis van de grondwet :

« Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind. »

In zijn arrest in de zaak Chorfi tegen België van 7 augustus 1996 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat het privéleven het recht omvat om sociale betrekkingen te ontwikkelen, ook op beroepsgebied, en maakt het een onderscheid tussen hetgeen blijkt uit enerzijds het gezinsleven en anderzijds het privéleven, dat met name de school- en beroepsopleiding en de in België aangeknoopte sociale banden omvat.

Volgens het EHRM, « Lorsque l'existence d'un lien familial avec un enfant se trouve établie, l'Etat doit agir de manière à permettre à ce lien de se développer et il faut accorder une protection juridique rendant possible dès la naissance ou dès que réalisable par la suite l'intégration de l'enfant dans sa famille » (CEDH, arrêts Yousef c. Pays-Bas du 5 novembre 2002 , §52 ; Keegan c. Irlande du 26 mai 1994, série A no 290, § 50 et Kroon et autres c. Pays-Bas du 27 octobre 1994, série A no 297C, § 32).

Volgens hetzelfde Hof, « l'écèlement d'une famille constitue une ingérence très grave. Dès lors, pareille mesure doit reposer sur des considérations inspirées par l'intérêt de l'enfant et ayant assez de poids et de solidité » (CEDH, arrêt Olsson c. Suède du 24 mars 1988, série A no 130, pp. 33-34, § 72).

Volgens artikel 3 van het verdrag inzake de rechten van het kind (M.B. 5.IX.1991) :

« Art. 3. 1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. »

Volgens artikel 9 van het verdrag inzake de rechten van het kind :

« 1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de

ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind. »

IN CASU

Het bestreden besluit is onvoldoende gemotiveerd in het licht van de informatie waarvan verweerster op de hoogte was en in het licht van voornoemde bepalingen

1. In zijn verzoek om regularisatie heeft verzoeker uiteengezet dat hij aanzienlijke psychische problemen had, die zijn zelfstandigheid beperkten. Volgens de overgelegde medische attesten moet de verzoeker in een structuur onder toezicht blijven om niet aan psychiatrische decompensatie te lijden. Hij verklaarde in zijn aanvraag 9bis ook dat hij geen medische regularisatie had aangevraagd omdat hij daarvoor niet in aanmerking kwam.

Het gaat echter om een uitzonderlijke omstandigheid die de tijdelijke terugkeer van de verzoeker naar Irak verhindert.

De wederpartij stelt dat verzoeker, die medische attesten van 2020 overlegt, niet aantoont hoe zijn psychologische situatie een tijdelijke terugkeer naar Irak op dit moment niet zou toelaten.

Weliswaar waren de bij verzoek 9bis gevoegde medische stukken gedateerd 2020, maar uit het administratieve dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat de DVZ goed op de hoogte was van het feit dat verzoekers gezondheidstoestand nog steeds een probleem was.

Verzoeker heeft immers in het kader van zijn laatste asielprocedure bij het CGVS een nieuw medisch attest ingediend (dd. 31/12/2021), waarin wordt bevestigd dat hij nog steeds lijdt aan posttraumatische stress en nog steeds dezelfde medicatie moet nemen, waaruit blijkt dat zijn toestand sinds 2020 niet is gewijzigd en zelfs is verslechterd. De tegenpartij was noodzakelijkerwijs op de hoogte van dit element, aangezien het voorkomt in het dossier van het CGVS, dat in het kader van de onderhavige procedure aan DVZ is meegedeeld. Dit medisch document van december 2021 wordt ook vermeld in het document "beoordeling 74/13" van de tegenpartij (zie het administratief dossier). Verzoeker heeft ook een identiek medisch attest overgelegd dat in januari 2022 door zijn psychiater is opgesteld (stuk 3).

Het bestreden besluit is niet gemotiveerd in het licht van deze elementen.

2. Het bestreden besluit houdt onvoldoende rekening met de schoolopleiding van verzoeksters minderjarige kinderen en hun integratie in België. Er wordt geen rekening gehouden met de specifieke situatie van het gezin van verzoeker.

Zoals vermeld in de aanvraag 9bis:

"M. (...) was 6 jaar oud toen ze Irak verliet en D. (...) was 5. Ze zijn nu 11 en 10 jaar oud... Ze wonen dus al even lang in België als in Irak. De jaren in België waren des te betekenisvoller voor deze kleine meisjes omdat zij de kans kregen hun schoolopleiding in België te beginnen en relaties op te bouwen.

Ondanks de grillen van de asielprocedure van hun ouders gaan de twee kinderen al meer dan vijf jaar naar een normale school, waar zij onvermijdelijk een netwerk hebben opgebouwd van sociale relaties met kinderen van hun eigen leeftijd en hun leraren, relaties die ongetwijfeld deel uitmaken van het evenwicht dat kinderen van die leeftijd nodig hebben.

Toegegeven, niet elke verandering van school in de loop van het schooljaar is noodzakelijkerwijs schadelijk voor het belang van het kind, dat, wanneer het geniet van het comfort en de stabiliteit die kinderen van deze leeftijd die op Belgisch grondgebied wonen, genieten - of zouden moeten genieten - kan worden gesterkt door het voordeel van het leren van een nieuwe taal en het ontdekken van een nieuwe schoolomgeving.

Een verandering van school, die normaliter zonder grote problemen kan worden doorgevoerd door een kind dat het geluk heeft te leven in een gezin met voldoende inkomsten en een stabiele verblijfplaats, kan daarentegen ernstige bijkomende moeilijkheden opleveren voor de opvoeding en de ontwikkeling van jonge minderjarigen die, zoals M. (...) en D. (...) reeds verscheidene jaren in een context van economische onzekerheid leven, doordat hun de sociale banden die zij in de loop der jaren met andere

kinderen van hun leeftijd hebben kunnen aanknopen, op brutale wijze worden ontnomen (zie in dit verband het arrest Chorfi/België, hierboven geciteerd).

Bovendien zien deze kinderen hun moeder om het weekend. De moeder is vastbesloten in België te blijven en ook haar situatie te regulariseren.

In geval van terugkeer naar Irak zullen de kinderen voor onbepaalde tijd van hun moeder worden gescheiden, hetgeen duidelijk in strijd is met artikel 8 van het EVRM en met de in artikel 22 van de Grondwet gewaarborgde belangen van deze kinderen.

De kinderen konden uiteraard niet bij hun moeder in België blijven zonder de heer A. (...). Het is de heer A. (...) die voornamelijk de kinderen opvoedt.

Krachtens het arrest van 24 maart 2016 heeft de Rechtbank van Eerste Aanleg van België ook "elke ouder verboden het Belgische grondgebied met de kinderen te verlaten zonder toestemming van de andere ouder". (stuk 3)

Zelfs in de veronderstelling dat de heer A. (...) en zijn ex-vrouw beiden naar Irak terugkeren, hetgeen onwaarschijnlijk is, zullen zij niet samenwonen en zal de ex-vrouw volgens een uitspraak van een Iraakse rechtbank opnieuw het exclusieve voogdijrecht in Irak hebben (zie feiten van het arrest van 24 maart 2016). De betrekkingen tussen de heer A. (...) en zijn kinderen zouden derhalve kunnen worden onderbroken, zelfs indien het gehele gezin naar Irak terugkeert.

Gezinsbreuk is een zeer ernstige inbreuk op het recht op gezinsleven. Een dergelijke maatregel moet derhalve zijn gebaseerd op overwegingen die zijn ingegeven door het belang van het kind en die voldoende gewicht en soliditeit bezitten.

Het is duidelijk in het belang van de kinderen in deze zaak om een relatie met beide ouders te blijven hebben. Er is geen aanwijzing dat de kinderen geen goede opvoeding zouden krijgen van beide ouders.

Verweerder stelt dat er geen bewijs is dat de kinderen sinds hun aankomst in België ononderbroken naar school zijn geweest, aangezien het gezin in 2017 naar Duitsland is gegaan om een asielaanvraag in te dienen. Zij voert ook aan dat er geen bewijs is dat de kinderen na juni 2020 naar school zijn gegaan, en evenmin dat zij voldoende Frans spraken, aangezien zij in het kader van hun asielprocedure een interview in het Arabisch hebben afgenomen.

De aanvrager heeft echter bewijsstukken overgelegd waaruit blijkt dat hij sinds 2017 op de school is ingeschreven. Het enkele feit dat zij voor korte tijd naar Duitsland waren gegaan (hetgeen niet bleek uit de stukken van het aan verzoekster overgelegde administratieve dossier), deed niets af aan het feit dat verzoeksters kinderen meer dan vijf jaar lang elke dag naar school waren gegaan. De door verzoekster overgelegde bewijzen van goede integratie bevestigen bovendien dat de kinderen nog op school zaten en dat de kinderen van verzoekster perfect Frans spreken, in tegenstelling tot wat eenzijdig door verweerder wordt beweerd.

Voorts zij erop gewezen dat verzoeker en zijn kinderen reeds meer dan vijf jaar in Fraipont wonen en sedertdien niet zijn verhuisd. Er is derhalve geen reden om aan te nemen dat de schoolopleiding van de kinderen sinds 2017 is onderbroken. Het is ook moeilijk voor te stellen hoe kinderen naar school zouden kunnen blijven gaan als zij nog steeds geen Frans spreken.

De verwerende partij beweert ook dat het feit dat de dochters van de verzoeker naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Nochtans, heeft de Raad van State regelmatig beoordeeld dat het schoollopen van kinderen als een buitengewone omstandigheid (en ook een moeilijk te herstellen ernstig nadeel) aanmerkt die rechtvaardigt dat het verblijfverzoek in België wordt ingediend (zie: RvS, 20 juni 2000, arrest n°88.076, Rev. Dr. Etr., 2000, n° 109, p. 282 ; RvS, 3 augustus 1998, arrest n°75.549 ; RvS., 29 september 1998, arrest n°75.994 ; RvS, 4 februari 2002, arrest n°103.146, Rev. Dr. Etr., 2002, n° 117, p. 129 ; RvS., 27 oktober 2004, arrest n°136.791, Rev. Dr. Etr., 2004, n° 130, p. 593 ; RvS, 18 februari 2004, arrest n° 128.259, Rev. Dr. Etr., n° 127, 2004, p. 65).

De Raad van State heeft eerder al benadrukt dat de lopende schooltijd van een kind, wegens de verplichting een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een andere schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van afkomst of naar een land waar zij toegelaten zijn tot verblijf om daar bij de Belgische diplomatieke overheden ter plaatse een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. (RvS., 24 mei 2004, arrest n° 131.652, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)

In casu hadden de kinderen van verzoekster meer jaren in België gewoond dan in Irak. Ze waren nooit naar school geweest in Irak, een land dat ze zich niet herinnerden.

Gezien hun langdurige verbondenheid met België zou een terugkeer voor onbepaalde tijd naar Irak onvermijdelijk een einde maken aan hun schoolopleiding in België, en aan de kwaliteit van het onderwijs dat zij hier krijgen. Zij zullen hun leraren en vrienden uit het oog verliezen, met zeer ernstige gevolgen voor hun persoonlijke ontwikkeling. Er is ook geen garantie dat dit onderwijs in Irak kan worden voortgezet.

In de beschikking wordt enkel overwogen dat een tijdelijke terugkeer niet noodzakelijkerwijs in strijd is met het belang van de minderjarige kinderen, zonder concreet uit te leggen waarom in dit geval een dergelijke terugkeer geen ernstige schade zou berokkenen aan deze kinderen, terwijl dit duidelijk wel het geval is.

Het bestreden besluit is niet gemotiveerd en houdt geen rekening met de belangen van verzoeksters kinderen.

3. In de tweede plaats stelt verweerder dat verzoeker en zijn kinderen geen privé- en gezinsleven hebben in België in de zin van artikel 8 EVRM, terwijl dit bij lezing van het administratieve dossier en gelet op de opvoeding van de kinderen duidelijk wel het geval is.

Verzoeker werkt gratis voor het opvangcentrum van Fraipont, waar hij al enkele jaren verblijft, en heeft een sterke band met het personeel en de bewoners opgebouwd. Zijn kinderen zijn ook zeer goed geïntegreerd in het centrum en de school, zoals blijkt uit het bewijs van goede integratie. Het feit dat deze getuigenissen met name door maatschappelijk werkers zijn opgesteld, doet niet af aan de verdienste die hun kan worden toegekend, aangezien verzoekster sinds vijf jaar in dit centrum woont en er werkt. Het is dan ook normaal dat de managers van het centrum in staat zijn om een certificaat voor de aanvrager uit te schrijven.

De wederpartij kan er niet van overtuigd zijn dat de specifieke situatie van verzoeker niet binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM valt.

4. Wat de moeder van verzoekers kinderen betreft (de ex-echtgenote van verzoeker), heeft verzoeker als uitzonderlijke omstandigheid aangevoerd dat zij in België woonde en haar kinderen in de weekends zag, overeenkomstig een vonnis van de familierechtbank, waarbij het elk van de ouders verboden was het land met de kinderen te verlaten zonder instemming van de andere.

De wederpartij geeft toe dat deze vrouw in België woont, maar vermeldt dat verzoeker en de moeder van zijn kinderen, aangezien zij illegaal in België verblijft, slechts tegelijkertijd naar Irak hoeven terug te keren, om te voorkomen dat een van de ouders van de kinderen wordt gescheiden....

Deze reden is een kennelijke beoordelingsfout.

Het is echter duidelijk dat indien de moeder naar Irak had willen terugkeren, zij reeds naar haar land zou zijn teruggekeerd. Het feit dat zij illegaal in België verblijft, geeft verzoeker niet het recht zijn ex-echtgenote te dwingen naar haar terug te keren. Het is duidelijk dat zij dit voorstel niet zal aanvaarden. Het valt ook moeilijk in te zien waarom de moeder ermee zou instemmen dat verzoekster haar kinderen voor onbepaalde tijd naar Irak brengt, zonder te weten of zij zullen kunnen terugkeren, en terwijl zij momenteel in België naar school gaan.

De kinderen van verzoekers hebben het recht om hun moeder en hun vader te blijven zien. Dat verzoeker en zijn ex-vrouw ervoor kunnen kiezen om naar Irak terug te keren, maakt deel uit van de realiteit van het gezin van verzoeker. In de praktijk is het voor verzoeker onmogelijk het Belgische grondgebied te verlaten zonder de toestemming van zijn echtgenote, die niet wil dat zijn kinderen naar

Irak gaan. Bijgevolg is de bestreden beslissing niet wettelijk gemotiveerd, maakt de verwerende partij een manifeste fout en miskent het artikel 8 EVRM, de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, en de zorgvuldigheidsplicht."

2.2. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, kan worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf wordt onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoeker betoogt: *"In zijn verzoek om regularisatie heeft verzoeker uiteengezet dat hij aanzienlijke psychische problemen had, die zijn zelfstandigheid beperkten. Volgens de overgelegde medische attesten moet de verzoeker in een structuur onder toezicht blijven om niet aan psychiatrische decompensatie te lijden. Hij verklaarde in zijn aanvraag 9bis ook dat hij geen medische regularisatie had aangevraagd omdat hij daarvoor niet in aanmerking kwam. Het gaat echter om een uitzonderlijke omstandigheid die de tijdelijke terugkeer van de verzoeker naar Irak verhindert. De wederpartij stelt dat verzoeker, die medische attesten van 2020 overlegt, niet aantoonde hoe zijn psychologische situatie een tijdelijke terugkeer naar Irak op dit moment niet zou toelaten. Weliswaar waren de bij verzoek 9bis gevoegde medische stukken gedateerd 2020, maar uit het administratieve dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat de DVZ goed op de hoogte was van het feit dat verzoekers gezondheidstoestand nog steeds een probleem was. Verzoeker heeft immers in het kader van zijn laatste asielprocedure bij het CGVS een nieuw medisch attest ingediend (dd. 31/12/2021), waarin wordt bevestigd dat hij nog steeds lijdt aan posttraumatische stress en nog steeds dezelfde medicatie moet nemen, waaruit blijkt dat zijn toestand sinds 2020 niet is gewijzigd en zelfs is verslechterd. De tegenpartij was noodzakelijkerwijs op de hoogte van dit element, aangezien het voorkomt in het dossier van het CGVS, dat in het kader van de onderhavige procedure aan DVZ is meegedeeld. Dit medisch document van december 2021 wordt ook vermeld in het document "beoordeling 74/13" van de tegenpartij (zie het administratief dossier). Verzoeker heeft ook een identiek medisch attest overgelegd dat in januari 2022 door zijn psychiater is opgesteld (stuk 3). Het bestreden besluit is niet gemotiveerd in het licht van deze elementen."*

De Raad stelt vast dat verzoeker verwijst naar de medische attesten die hij in zijn vierde verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd.

In het arrest nr. 277 818 van 23 september 2022 bespreekt de Raad verzoekers medische problematiek: *"Wat betreft de loutere vermelding van posttraumatische stress, wordt in de bestreden beslissing nog terecht opgemerkt dat dit een zeer complexe aandoening is waardoor kan worden verwacht dat hierbij verdere uitleg wordt gegeven hoe men tot dergelijke diagnose is gekomen en welke repercussies dit heeft, hetgeen geenszins het geval is. Het is de Raad op basis van de voorgelegde attesten, die zeer summier zijn, dan ook volstrekt onduidelijk op welke manier de mentale problemen van verzoeker hem bijzonder kwetsbaar zouden maken in geval van terugkeer naar Irak, laat staan tot gevolg zouden hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Er blijkt uit deze attesten niet concreet dat verzoekers mentale gezondheid dermate precair is of zodanig is beschadigd dat hij, in vergelijking met andere burgers in Bagdad, over minder weerbaarheid beschikt om zich en zijn kinderen aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Verder blijkt uit deze attesten evenmin dat het zelfstandig en adequaat functioneren van verzoeker omwille van zijn mentale gezondheidsproblemen en zijn medicatie dermate is aangetast dat hij minder weerbaar is of dat er sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid."*

In zoverre verzoeker verwijst naar de stukken die werden gevoegd bij zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, nr. 5), stelt de Raad vast dat bij deze aanvraag van 5 februari 2021 twee psychologische attesten van 27 juni 2020 en 17 september 2020 werden gevoegd, alsook een vonnis van de arbeidsrechtbank van Luik van 26 oktober 2020. Volgens het vonnis blijkt uit de voorgelegde psychologische attesten dat verzoekers psychologische kwetsbaarheid een dagelijks verblijf vereist in een structuur die is uitgerust met een ziekenboek alsook de dagelijkse aanwezigheid van een arts en verpleegkundigen. De Raad stelt evenwel vast dat het vonnis en de twee psychologische attesten dateren van 2020, dit is bijna twee jaar geleden. Er liggen geen recente attesten of andere elementen voor die bevestigen dat dit medisch element nog steeds actueel is. Integendeel, in de meest recente psychologische attesten van 6 januari en 12 juli 2022 wordt geen enkele verwijzing meer gemaakt naar enige nood aan een gestructureerde omgeving waar verplegend personeel aanwezig is. Een recente attestering dat verzoeker nood heeft aan mantelzorg is er niet."

Het administratief dossier bevat inderdaad een nota "Evaluatie artikel 74/13" waarin wordt gesteld: "Gezondheidstoestand : sinds de vorige bijlage 13quinquies (15/05/2020) legde betrokkene bij het CGVS dd.13/12/2021 een kopie van een attest van een psychiater, neer. Op heden is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter."

Gelet op het oordeel met betrekking tot verzoekers medische problematiek op grond van recente medische attesten in het arrest nr. 277 818 van 23 september 2022 besluit verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze: "Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen afgeraden zou worden, waardoor dit element een tijdelijke terugkeer niet verhindert. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid." Verzoeker laat het motief dat hij "niet in staat zou zijn om te reizen" ongemoeid.

De Raad benadrukt dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient. Verzoeker stelt zelf in het middel: "Weliswaar waren de bij verzoek 9bis gevoegde medische stukken gedateerd 2020". Door zelf te hebben nagelaten om het recentste medische attest bij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te voegen is verzoeker zelf onzorgvuldig geweest.

"Het feit dat zijn kinderen hier naar school zouden gaan en een schooljaar zouden verliezen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkenen steeds geweten dat de scholing van zijn kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het feit dat zijn kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene bewust de keuze heeft gemaakt om zijn uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden. Hij liet het schoolbezoek van zijn kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van een ononderbroken scholing in hoofde van zijn kinderen. Uit de voorgelegde attesten blijkt voor zijn zoon een scholing van 01.09.2016 tot 02.12.2016 waarna het gezin naar Duitsland vertrok om daar een asielaanvraag in te dienen. Pas op 06.06.2017 gaan zijn beide kinderen opnieuw in België naar school en dit tot 17.06.2020. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen verdere scholingsbewijzen. Tenslotte wijzen we er op dat zijn kinderen beiden hun asielinterview in het Arabisch aflegden daar zij de Franse taal niet voldoende beheersen."

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de schoolopleiding van verzoekers minderjarige kinderen en hun integratie in België en met de specifieke situatie van het gezin van verzoeker.

Met betrekking tot de schoolopleiding van de minderjarige kinderen motiveert verweerder:

"Het feit dat zijn kinderen hier naar school zouden gaan en een schooljaar zouden verliezen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen

gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkenen steeds geweten dat de scholing van zijn kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het feit dat zijn kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene bewust de keuze heeft gemaakt om zijn uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden. Hij liet het schoolbezoek van zijn kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van een ononderbroken scholing in hoofde van zijn kinderen. Uit de voorgelegde attesten blijkt voor zijn zoon een scholing van 01.09.2016 tot 02.12.2016 waarna het gezin naar Duitsland vertrok om daar een asielaanvraag in te dienen. Pas op 06.06.2017 gaan zijn beide kinderen opnieuw in België naar school en dit tot 17.06.2020. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen verdere scholingsbewijzen. Tenslotte wijzen we er op dat zijn kinderen beiden hun asielinterview in het Arabisch aflegden daar zij de Franse taal niet voldoende beheersen.”

Uit voormelde overwegingen blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het hoger belang van de minderjarig kinderen. Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252105 en 18454106, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) De Raad stelt vast dat verzoeker niet stelt dat er in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen, evenmin betoogt verzoeker dat de minderjarige kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet in het land van herkomst te vinden is. Voorts toont verzoeker ook niet aan dat er onoverkomelijke taal, cultureel of sociaal gebonden hinderpalen bestaan die de voorzetting van de opleiding van de kinderen in hun land van herkomst onmogelijk maken en evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de kinderen, na onderwijs in België te hebben gevolgd, door de schoolopleiding in Irak verder te zetten onomkeerbare nadelige gevolgen zouden lijden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet worden verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Verzoeker betoogt dat *“Krachtens het arrest van 24 maart 2016 heeft de Rechtbank van Eerste Aanleg van België ook “elke ouder verboden het Belgische grondgebied met de kinderen te verlaten zonder toestemming van de andere ouder.”* Hij stelt dat de moeder vastbesloten is in België te blijven en haar situatie zal regulariseren.

Verweerder motiveert: *“Hun moeder beschikt niet over enig verblijfsrecht in België waardoor hun ouders er, in het belang van hun kinderen, voor kunnen kiezen om samen terug te keren naar Irak. De aanvraag 9bis, door hun moeder ingediend op 02.11.2020, wordt gelijktijdig met huidige beslissing negatief afgesloten.”*

Verzoeker betwist niet dat de moeder van de kinderen niet over verblijfsrecht in België beschikt en dat haar aanvraag op grond van 9bis van de Vreemdelingenwet negatief werd afgesloten.

Voorts betoogt verzoeker dat zelfs in de veronderstelling dat verzoeker en zijn ex-vrouw naar Irak terugkeren, hetgeen onwaarschijnlijk is, zullen zij niet samenwonen en zal de ex-vrouw volgens een uitspraak van een Iraakse rechtbank opnieuw het exclusieve voogdijrecht in Irak hebben. Hij stelt dat de betrekkingen tussen hem en zijn kinderen zouden kunnen worden onderbroken, zelfs indien het gehele gezin naar Irak terugkeert.

Met betrekking tot het arrest van de familierechtbank motiveert de gemachtigde: *“We stellen vast dat de moeder van de kinderen inderdaad in België verblijft. Echter, zij beschikt niet over enig verblijfsrecht waardoor zij en betrokkene er voor kunnen kiezen om, in het belang van de kinderen, samen terug te keren naar Irak, wat volledig in overeenstemming is met het arrest van de familierechtbank dd. 24.03.2016.”* Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te stellen dat het in het belang van de kinderen is om samen terug te keren naar Irak, gelet op het gegeven dat de moeder niet over verblijfsrecht in België beschikt en dat haar aanvraag op grond van 9bis van de Vreemdelingenwet negatief werd afgesloten.

Met betrekking tot het betoog dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker en zijn ex-vrouw samen zullen terugkeren naar Irak motiveert de gemachtigde: *“Wat betreft de bewering dat de relatie tussen betrokkene en zijn kinderen bij een terugkeer naar Irak onderbroken zou worden omdat een Iraakse rechtbank het exclusieve hoederecht toegekend zou hebben aan de moeder, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt namelijk dat hij alleen met zijn kinderen naar België gereisd is en dat hij in Irak dus wel degelijk contacten met zijn kinderen onderhield, aangezien hij samen met hen kon vertrekken naar Europa. Niets weerhoudt betrokkene om in Irak een nieuw verzoekschrift in te dienen bij de bevoegde rechtbank om een gedeeld hoederecht te bekomen. Betrokkene maakt aldus niet aannemelijk dat hij zijn gezinsleven met zijn kinderen in Irak niet verder kan zetten.”*

Verzoeker betwist niet dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat een Iraakse rechtbank het exclusieve hoederecht toegekend zou hebben aan de moeder en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij alleen met zijn kinderen naar België is gereisd en dat hij in Irak wel contacten met zijn kinderen onderhield. Gelet op voorgaande is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te besluiten: *“Niets weerhoudt betrokkene om in Irak een nieuw verzoekschrift in te dienen bij de bevoegde rechtbank om een gedeeld hoederecht te bekomen. Betrokkene maakt aldus niet aannemelijk dat hij zijn gezinsleven met zijn kinderen in Irak niet verder kan zetten.”*

De bestreden beslissing bevat een afweging in het kader van artikel 8 EVRM:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en op artikel 22 van de Belgische grondwet ter bescherming van hun in België opgebouwde privé en gezinsleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat de moeder van de kinderen inderdaad in België verblijft. Echter, zij beschikt niet over enig verblijfsrecht waardoor zij en betrokkene er voor kunnen kiezen om, in het belang van de kinderen, samen terug te keren naar Irak, wat volledig in overeenstemming is met het arrest van de familierechtbank dd. 24.03.2016. Wat betreft de bewering dat de relatie tussen betrokkene en zijn kinderen bij een terugkeer naar Irak onderbroken zou worden omdat een Iraakse rechtbank het exclusieve hoederecht toegekend zou hebben aan de moeder, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt namelijk dat hij alleen met zijn kinderen naar België gereisd is en dat hij in Irak dus wel degelijk contacten met zijn kinderen onderhield, aangezien hij samen met hen kon vertrekken naar Europa. Niets weerhoudt betrokkene om in Irak een nieuw verzoekschrift in te dienen bij de bevoegde rechtbank om een gedeeld hoederecht te bekomen. Betrokkene maakt aldus niet aannemelijk dat hij zijn gezinsleven met zijn kinderen in Irak niet verder kan zetten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden acht getuigenverklaringen die vrijwel uitsluitend werden opgesteld door medewerkers van het opvangcentrum voor hij verblijft en die dus uitsluitend in hun professionele hoedanigheid een relatie onderhouden met betrokkene. Met betrekking tot zijn kinderen volstaat betrokkene met het voorleggen van schoolattesten die aangeven dat zijn zoon hier naar school ging van 01.09.2016 tot 02.12.2016 en opnieuw van 06.06.2017 tot 17.06.2020, voor zijn dochter toont hij een scholing aan van 06.06.2017 tot 28.06.2019. Hij legt geen bewijzen voor van deelname aan buitenschoolse activiteiten noch getuigenverklaringen die specifiek betrekking hebben op zijn kinderen. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij of zijn kinderen hier een netwerk van sociale banden opbouwden dat van die orde dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van

bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij of zijn kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Irak uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 22 van de Belgische Grondwet blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om, met verwijzing naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, te stellen dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoeker als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald in de aanvraag.

Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van een correcte feitenvinding, rekening heeft gehouden met alle relevante feiten en haar beslissing aldus op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC